

Politolog Iščenko: ZLOČINECKÁ “JEDNOTA” ZÁPADU

- CZ24 News | 23. května 2022

Víte proč mocný (bez zveličování dokonce ještě nyní mocný, natož pak v roce 2014, 2008 nebo tím spíše v roce 2004) Západ nemůže Rusku nic udělat?

Proč se Moskva nebojí sjednocení ve struktuře NATO desítek zemí, schopných uvést do zbraně více lidí, než žije v Rusku, a vyzbrojit je nejmodernějšími zbraněmi? Proč končí sankce EU pravidelně fiaskem, ale protisankce Ruska efektivně fungují?

A nakonec, proč západní propagandisté, ať pracují sebevíc efektivně, ať se utrácí sebevíc peněz na jejich reklamu, ať omezují možnosti našich médií sebevíc, ať se pod jakýmikoliv maskami “patriotů Ruska” skrývají stoupenci války se všemi těmi z jakéhokoliv důvodu “do posledního Rusa”, totálních mobilizací jedné za druhou (od obyvatelstva, po ekonomiku) a zestátnění všeho, co se hýbe – proč ti všichni vždycky prohrávají?

Ne, ne proto, že jsme tak chytrí. Hlupáků je mezi námi také dost, ale i na Západě je rozumných nepřátel víc než dost. Proto, že jsme čestní a spravedliví, ale oni mají starosti pouze o osobní blahobyt. To však nezávisí na společensko-politickém zřízení. Pro Rusko byl boj za spravedlnost hlavní reflexí i v carské, i v sovětské, a zůstává takovým i v nynější době. Západ však (i katolický, i pohanský, i ateistický) de facto přijal protestantskou koncepci – “Bůh miluje bohaté, proto úspěšnost je dar boží” – dlouho před vznikem protestantství a formulováním samotné koncepce.

Politika se však totálně zakládá na národní mentalitě. Pokud se národ domnívá, že štěstí nastane pouze po úplném zničení všech cizinců na národním území, pak i v globální politice se staví proti všem, a považuje podstatnými pouze své zájmy. Pokud se však národ dobře snáší s jinými národy a obyvateli na základě trvale platného a trvale obnovovaného všennárodního kompromisu, tak i svou zahraniční politiku buduje na základě nutnosti vzít v úvahu zájmy každého.

Proto byly Rusko a Čína připraveny se v kovidové době podělit (a dělily se) o zásoby roušek a jiných prostředků ochrany, a také maximálně usnadňovaly přístup ke svým vakcínám, ale “civilizovaný” Západ si to všechno navzájem kradl. Proto při uzavírání kontraktů neusiluje Gazprom o maximální zisky, ale o co největší stabilitu, průhlednost a předvídatelnost v rámci dlouhodobé (na desetiletí) spolupráce. Proto Rusko usilovalo o zachování mezinárodního pořádku, pravidel globální hry dokonce tehdy, kdy je Západ už naplno cynicky porušoval. Kompromis je vždy lepší než válka, a mír, založený na vzájemně výhodné dohodě, je vždy pevnější než mír, založený na jednostranném potlačování.

Mimochodem o plynu. Všimli jste si, jak Západ technicky použil Bulharsko a Polsko jako pokusné křečky?

Do předvčerejška oficiální stanovisko EU spočívalo v tom, že “schéma Putina”, ohledně konvertování eur na ruble pro úhradu ruského plynu, odporuje systému sankcí, zavedených Západem proti Rusku a nemůže být použito. Jednotlivé země a společnosti souhlasily s úhradou v rublech, ale EU trvala na svém a vyhrožovala odpadlíkům různými tresty. Nakonec, Polsko a Bulharsko, jejichž vlády jsou u USA na nejkratším vodítku, oficiálně odmítly platit za plyn v rublech a byly stejně oficiálně od dodávek ruského plynu odpojeny. Neuplynul ani týden od této převratné události, a vedoucí struktury EU přijaly oficiální rozhodnutí, že platba za plyn v rublech podle “schématu Putina” žádné

sankce nenarušuje a je zcela přípustná. Nyní si Bulhaři a Poláci cucají prst, ale celá EU otevírá rublová depozita v Gazprombance.

Zda je to možné nazvat solidární akcí mocného ekonomického svazu? Za žádných okolností nelze. Je to elementární experiment na živých lidech (na celých státech). Malé, slabé a závislé vystrčili dopředu, aby na nich vyzkoušeli, zda je Rusko připraveno udělat členovi EU bolest. Ukázalo se, že je připraveno. Potom se velcí a silní členové EU, kteří zapomněli na své malé a slabé "spojence", vydali poklonit Moskvě.

A tito lidé, neschopní dokonce utrpět "za své přátele" hospodářsky, se nás pokoušejí přesvědčit o tom, že začnou atomovou válku kvůli nějakému Estonsku, Rumunsku nebo Finsku! Válku začít mohou, dokonce atomovou. Ale jenom v tom případě, když se budou domnívat, že nemají jinou variantu jak ochránit své vlastní kořistnické zájmy, avšak vůbec ne zájmy svých údajně spojenců, ale de facto nevolníků.

Západ tedy nemůže nad Ruskem zvítězit proto, že jeho globální systém je vybudován podle principu bandy. A cokoliv Západ vytváří: stát, vojenský nebo ekonomický svaz – znovu z toho vychází banda. V bandě je přece všem dobře, když je loupež úspěšná, i vína, jídla, žen, ošacení a zlata je dost pro všechny. Pokud však se u šlechtice atamana ocitá v nedostatku zlatá rezerva, tak se nevolníci začínají rozbíhat, a jestliže je perská kněžna sama na všechny, tak je nutno ji utopit, pro zamezení vzpoury kamarádů ve zločinu, nespokojených nespravedlivým rozdělováním zisku.

Stát-banda nebo armádní banda může s kuráží dosáhnout jednotlivého vítězství nad odpovídajícím pravidelným útvarem (a může dokonce dosáhnout několika vítězství za sebou). Ale vyhrát válku (nebo dlouhodobě politicky čelit, což se málo čím odlišuje od války) není s to. První neúspěchy, první vážné ztráty, první nedostatek zisku vyvolávají ty nejtvrďší vnitřní rozpory a to už pugačovci, "kteří si vše uvědomí", předají úřadům svého vůdce svázaného, aby oni osobně získali milost.

Rusku bývá těžko, když Západ nachází nějaký zdroj materiálního blaha, který lze dlouhodobě (po staletí) a beztréstně loupit. Tehdy Západ rozkládá před našimi přáteli a spojenci, a také před nestabilními obyvateli hraničních provincií impéria, zlato a hedvábí, vábí je evropskými svobodami a evropskými renovacemi a domáhá se: "Proč pracovat s Ruskem (oni říkají na Rusko), když na Západě to všechno je možno získat zdarma". Naivní a nestabilní limitrofové se s planoucím očima a tekoucími slinami vrhají na sýr zdarma a ocitají se v pasti na myši. Nu a když se už dostávají do spárů Západu, místní specialisté z nich nejenže sedm, ale sedmkrát sedm kůží sedřou a zdůvodňují jim, že nyní i když jsou nazí, bosí, hladoví, zato jsou ale svobodní, a za svobodu je třeba platit.

Taková metoda dobře funguje u malých. Rusko je však příliš velké a to je zachraňuje před západními metodami. Západu brání lačnost. Příliš mnoho je třeba vynaložit, o příliš mnohé se rozdělit, příliš dlouho čekat, aby se podařilo Rusko udusit v náručí. Myšlenka o potenciálně promeškaných ziscích a zdánlivé vlastní jednotě nutí Západ přecházet k přímému útoku na Rusko. A tady se však vyjasňuje, že to je ještě nákladnější proces. Všem okamžitě začíná všechno chybět. Na západní galérie začíná nářek galejníků, brblajících, že dokud se s Ruskem nehádali, všechno všem stačilo, pro atamany je stále těžší udržovat bandu v poslušnosti. V určitém okamžiku se vše rozsype a žalostné zbytky dalšího západního "vpádu dvanácti jazyků" (počet jazyků v Napoleonově armádě, když se pustila do Ruska, pozn. překl.) se staženým ocasem běží z Ruska.

Ale i když dokonce hypoteticky Rusko rozdrtí, Západ nemůže zvítězit (Rusko může prohrát, Západ zvítězit nemůže). O tom svědčí osud periférie limitrofů nebo západních koloniálních impérií. Západ je natolik lačný, že nemyslí dokonce ani na obyčejnou obnovu zdrojů (především lidských) na jím kontrolovaných územích. Vše vydrancovat, všechny zabít nebo umořit hladem, zanechat za sebou spoušť a odejít loupit do dalších vzkvétajících zemí – to je jeho metoda. Je snadné pochopit, že když

zůstane tvář v tvář s planetou (jejíž zdroje jsou vyčerpány) západní systém rychle zničí celou zdrojovou základnu a sám sebe sežere, a poslední živí budou závidět mrtvým.

Dnes Západ vstoupil do epochy té nejtvrdší zdrojové krize. Tato krize nemá řešení v rámci západního systému, proto se stala systémovou krizí. Do slepé uličky se ponořil nejen západní finančně-ekonomický systém. Západní kultura, věda a dokonce ani západní vojenství nemohou navrhnout efektivní cestu pro překonání krize a stabilizaci systému. Západ přešel do čistě zločineckého režimu života podle principu: zemři dnes, abych já mohl dožít alespoň do zítřka. Už nepřitahuje k sobě naivní limitrofy – nemá čím. Nutí je k poslušnosti silou, ale i sil je čím dal tím méně.

Trpícím limitrofům se však postupně znovu začíná líbit ruský návrh na společnou práci a společný výdělek. Západní princip “okradu slabého” už nefunguje. Slabý už nic nemá, a silný sám může brát. Proto nynější poslední šíření západního systému – není to šíření systému bezpečnosti nebo ekonomického klubu – je pouze šíření krmivové základny USA, jako hlavního hráče a hlavního, a zanedlouho i jediného, beneficienta západního systému. Kanibalizováním spojenců USA doufají, že to dotáhnou do toho okamžiku, kdy je zachrání nějaká náhoda, jako byly ty, které rozvrátily Ruské impérium v roce 1917 nebo SSSR v roce 1991.

Ale protahování času Západ nezachrání. Nemá, především USA, které jsou jeho základem, už vůli k boji, vůli k vítězství, ale vůle k nestřídmé spotřebě na cizí účet v podmínkách hroutící se imperiální bandy nejenom že nemůže zachránit šlechtice-atamana, ale naopak ztěžuje jeho postavení, jelikož činí smrt lídra jedinou kritickou podmínkou pro záchranu všech ostatních.

AUTOR: Rostislav Iščenko

ZDROJ: [1](#) / [2](#)

Vybrala a přeložila PhDr. Vladimíra Grulichová